

17de JAARGANG, NR. 325
14 OKTOBER 2019

IN DIT NUMMER:

1 NIEUWS

2 JAZZ OP DE PLAAT

Bite the Gnatze, Peter Brötzmann,
 Gabbro, Van Gelder x Baas,
 Esbjörn Svensson Trio e.a.

7 JAZZ OP DE PLANKEN

Noah Preminger Quartet,
 Ivan Paduart, Omer Klein.

EN VERDER O.A.:

10 Discografische notities: L'art du trio

12 Overzicht festivals november

14 Europe Jazz Media Chart

16 JAAR JAZZFLITS
01 09 2003 - 01 09 2019

NR. 326 KOMT 4 NOVEMBER UIT

NIEUWS

**Albums Émile Parisien en
 Marilyn Mazur in Duitsland bekroond**

In de categorie jazz is de Jahrespreis der deutschen Schallplattenkritik 2019 toegekend aan de albums 'Double Screening' van het Emile Parisien Quartet en 'Shamania', dat de Deense drummer-vocaliste Marilyn Mazur met tien Scandinavische vrouwen maakte.

[...vervolg op pag. 11](#)

Heeft u jazznieuws?

Stuur het ons: jazzflits@gmail.com.

[...vervolg C. Buddingh rechterkolom](#)

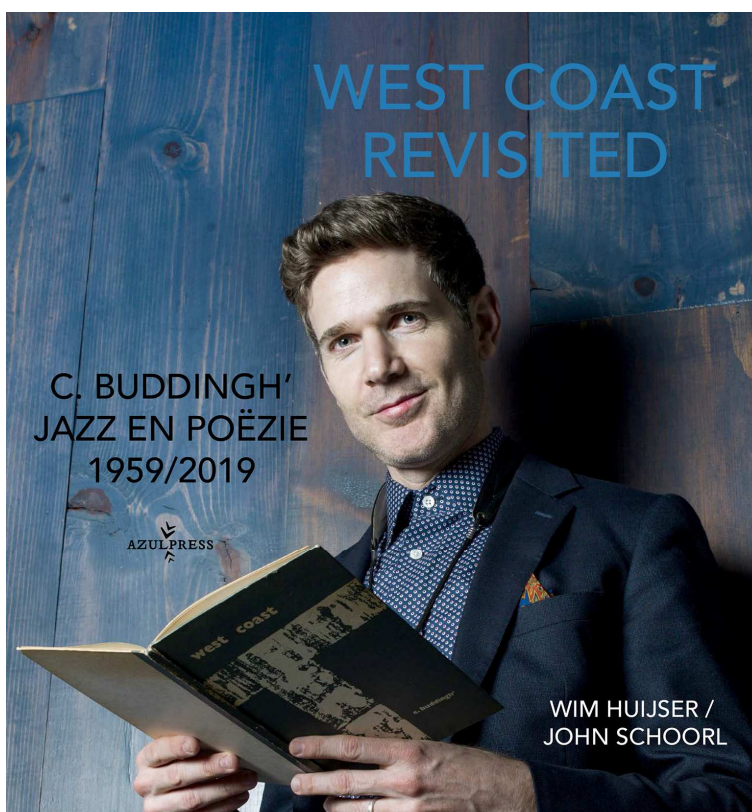
Een heruitgave met als extra een essay van Volkskrant-journalist en dichter John Schoorl. Hij bezocht de huidige West Coast-scene in L.A., waar hij onder anderen pianist Eric Reed, drummer Kevin van den Elzen en saxofonist Ben Wendel ontmoette. Eva Roefs maakte foto's bij die ontmoetingen, waarop de musici Buddinghs bundel 'West Coast' in handen hebben. Ook die zijn in de heruitgave te vinden, evenals een essay van Buddingh'-biograaf Wim Huijser. Van de heruitgave verschijnt ook een luxe editie in hardcover met stofomslag en een cd. Daarop staat muziek van bassist Jasper Somsen en saxofonist Bob Sheppard. Ook leest C. Buddingh op de cd enkele gedichten voor. Die opname verscheen eerder in 1961 in de reeks 'Stemmen van schrijvers', uitgegeven door het Nederlands Letterkundig Museum en Uitgeverij Querido.

ia77

JazzFlits

ONAFHANKELIJK JAZZPERIODIEK SINDS 2003

Saxofonist Ben Wendel op de omslag van 'West Coast Revisited'.
 (Foto: Eva Roefs)

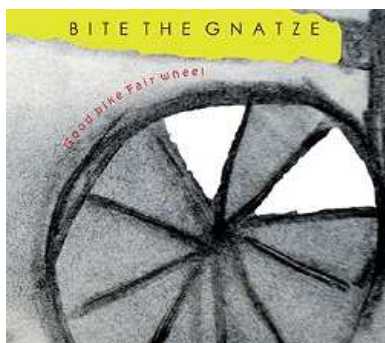
**SPECIALE HERUITGAVE BUNDEL
 'WEST COAST' VAN C. BUDDINGH**

Bij uitgeverij Azul Press in Maastricht is de bundel 'West Coast Revisited - C. Buddingh' - jazz en poëzie 1959/2019' van Wim Huijser en John Schoorl verschenen. Het is een speciale heruitgave van de serie jazzgedichten die C. Buddingh, geïnspireerd door de West Coast-jazz, eind jaren vijftig schreef en publiceerde in tijdschriften en uiteindelijk de bundel 'West Coast' (1959).

[...vervolg in de kolom hiernaast](#)

JAZZ OP DE PLAAT

BITE THE GNATZE
Good Bike Fair Wheel
 TryTone

Bezetting:

Joost Buis (trombone, lapsteel guitar), Michel Duijves (klarinet, basklarinet), Steven Kamperman (altklarinet, sopraansax), Frank van Bommel (piano, celesta, harmonium), Paul Pallesen (gitaar, banjo), Meinrad Kneer (bas), Alan Purves (drums, percussie).

De feniks is weer eens uit zijn as herrezen. Het septet Bite the Gnatze van gitarist Paul Pallesen leidt geen bestaan in de schijnwerpers, maar bestaat toch al ruim twintig jaar. En nu is er na ruim zeven jaar weer een nieuwe plaat, 'Good Bike Fair Wheel', en dat is een heuglijk feit. Want de groep zorgt wel degelijk voor een volstrekt eigen geluid in het landschap van de Nederlandse jazz en geïmproviseerde muziek. In zijn composities verwerkt Pallesen elementen uit allerlei volksmuziek (zowel Keltisch als Balkan), maar op een zo subtiele manier dat nooit helemaal duidelijk is waar de ingrediënten vandaan komen. Bovendien buit de bandleider de aparte klankkleuren van de twee klarinetten, en instrumenten als lapsteel guitar, banjo, harmonium en celesta uitstekend uit. Dit toetsinstrument met metalen staafjes verleent in 'Zonnetje, watertje, windje' een toverachtige toevoeging aan een heupwiegend melodietje met trekken van Herbie Nichols. Pallesen heeft verder een voorkeur voor een vriendelijke, licht melancholieke sfeer met tegelijk een zachte glimlach. Stukken als 'Good bike' en 'From D tot G to A to D' varen er wel bij. Toch kan Bite the Gnatze ook uitpakken, zoals de aanstekelijke rockgroove van 'Sjans!' laat horen. De hele cd lang zet het collectief zich in om het materiaal optimaal te laten klinken, want de zeven muzikanten hebben een bewonderenswaardig gebrek aan ego, waardoor het ensemble veel meer is dan de som der delen.

Herman te Loo

Op de site van de groep zijn een paar tracks te horen: <https://bitethegnatze.nl/index.html>

Bent u op zoek naar de recensie van een bepaalde cd? Klik hier: <http://bit.ly/2eGAA92>

BRÖTZMANN/VON SCHLIPPENBACH/BENNINK
Fifty Years After
 Trost Records

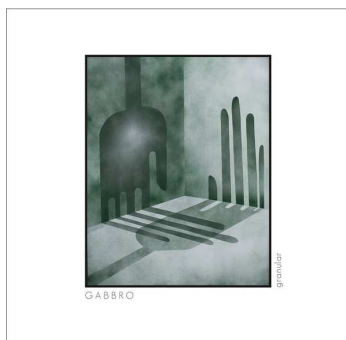
Bezetting:

Peter Brötzmann (tenorsax, klarinet, tarogato), Alexander von Schlippenbach (piano), Han Bennink (drums).

Op 26 mei 1968 nam saxofonist Peter Brötzmann het album 'Machine Gun' op. Het werd een van de mijlpalen in de Europese improvisatiemuziek. Vijftig jaar na dato geldt het nog steeds als een van de meest compromisloze platen uit de jazzgeschiedenis. De Duitse improvisator is niet iemand om nostalgie te bedrijven, dus besloot hij om ter ere van de vijftigste verjaardag van het album nieuwe muziek op te nemen met twee oude getrouwen, van wie er slechts één (Han Bennink) destijds deel uitmaakte van het ensemble. De locatie (de Lila Eule in Bremen) is wél weer dezelfde als vijftig jaar geleden. Wat ook niet is veranderd, is de energie waarmee Brötzmann (ten tijde van de opname 77) nog steeds muziek maakt. Toch zitten er ook grote verschillen tussen 'Machine Gun' en dit nieuwe 'Fifty Years After'. Er zijn momenten van rust, het swingt af en toe onbedaarlijk (bijvoorbeeld op de momenten waar Von Schlippenbach zijn bewondering voor Monk laat horen en Bennink meteen toehapt) en er is een gevoel voor de (Amerikaanse) jazztraditie. Zo horen we in 'Frictional sounds' Brötzmann op tarogato (een soort houten sopraansax uit Hongarije) een melodelijn inzetten die veel weg heeft van 'Petite fleur' van Sidney Bechet. En dan valt ook op hoezeer zijn kamerbrede vibrato doet denken aan dat van de oude sopraansaxmaestro. En helemaal aan het eind van de cd (in 'Short dog of sweet Lucy') klinkt Brötzmann zelfs even als Ben Webster. Maar in het grootste deel van het album wordt maar weer eens duidelijk waarom hele generaties blazers de Duitser als held op het schild hebben getild, van Mats Gustafsson en Ken Vandermark tot John Dikeman. Het enthousiasme over de muziek van dit trio is de opname al vooruitgesneld, want in Londen stonden ze dik in de rij om het trio in Café OTO te horen spelen.

Herman te Loo

GABBRO
Granular
Dropa Disc

Bezetting:

Hanne De Backer (baritonsax, basklarinet),
 Marc de Maeseneer (baritonsax),
 Agnes Hvizdalek (stem),
 Raphael Malfliet (basgitaar).

Twee jaar geleden debuteerde het Belgische duo Gabbro, bestaande uit baritonsaxofonisten Hanne De Backer en Marc de Maeseneer, met een opmerkelijke, titelloze cd. 'Granular' is een duidelijke stap verder in hun ontwikkeling, waartoe het tweetal zich van de diensten van de Oostenrijkse vocaliste Agnes Hvizdalek en basgitarist Raphael Malfliet heeft verzekerd. De plaat, die alleen op vinyl uitkomt, benadrukt de abstracte kant van Gabbro die ook wel te horen was op het debuutalbum, maar daar niet de overhand had. De zeven tracks, genoemd naar de dagen van de week, zijn het best te omschrijven als soundscapes. Er wordt gebruikgemaakt van de donkere sonoriteiten van de lage saxen (en soms basklarinet), de (veelal gestreken) basgitaar en de ingetogen stemklanken. De opener, 'Monday', biedt duistere beelden, maar bij 'Tuesday' komt er al wat licht in, met vogelachtige geluiden. Met de gestreken basgitaar, de 'extended techniques' van de blazers en de onwaarschijnlijke stemklanken ontstaat er in 'Wednesday' een volledige elektronisch klankbeeld. Zo gaat de rest van de fascinerende 'week' verder. Het maakt van 'Granular' een statement van eigenzinnigheid en uniciteit.

Herman te Loo

Hier is een trailer van het album:
https://youtu.be/VOd5_6YRz3I

BEN VAN GELDER X REINIER BAAS
Mokum In Hi-Fi
Doyoumind Records

Bezetting:

Ben van Gelder (altsax),
 Reinier Baas (gitaar).

Een altsaxofoon en een gitaar. Minimalistischer kan het haast niet. Wie zich afvraagt hoe je hiermee een cd kunt vol spelen zal bij het beluisteren van verbaazing van zijn stoel vallen, want wat Reinier Baas met enkele aan elektronica gekoppelde pedalen uit zijn gitaar haalt is bijna oneindig. Een drummer, bassist en als het nodig is een heel orkest. Baas doet dit op twee nummers, maar bij de rest draait hij zijn hand er niet voor om, om met even groot gemak zonder hulp van elektronica een stukje traditionele ballad, Mississippi blues, flamenco of rock te spelen, of samen met Van Gelder heel intiem de schoonheid van de klank te bezingen. 'Mokum In Hifi' is hun eerste duo-cd, opgedragen aan Amsterdam met zijn grachten en woonboten, maar Van Gelder en Baas spelen al bijna tien jaar samen en dat is te horen. Zoals deze twee hun muziek met elkaar vervlechten, aanvullen en elkaar uitdagen blijft van begin tot einde verrassend, spannend en vooral erg mooi. Van Gelder lijkt de meest traditionele van de twee maar dat is schijn. Zijn toon is glashelder, doet soms denken aan die van Lee Konitz, maar zijn grillige improvisaties zijn als een stabiele kapstok waaraan Baas zijn improvisaties op de meest onverwachte manieren kan ophangen. Mokum is daarmee een volwassen en rijpe cd om van te genieten.

Tom Beetz

Beluister het nummer 'Charles':
<https://www.youtube.com/watch?v=QzNx94uLOnU>

LANDGREN-WOLLNY-DANIELSSON-HAFFNER
4 Wheel Drive Live
ACT Music

Bezetting:

Nils Landgren (trombone, zang)
 Michael Wollny (piano),
 Lars Danielsson (bas, cello),
 Wolfgang Haffner (drums).

Prettig samenspelen, zonder veel gedonderjaag. Geen concurrentiestrijd, maar elkaar wel geregeld een poepie laten ruiken. Heel erg swingen en de tent compleet inpakken. Maar wel op uiteenlopende manieren, anders wordt het zo saai. Dat zijn zo ongeveer de principes van bovengenoemd kwartet. Vier bandleiders die gezamenlijk op tournee gingen. Zulke sterengroepen kunnen zich verliezen in ego-conflicten en arrangementen waarvoor je hogere wiskunde moet hebben gestudeerd. Maar daar doen deze heren niet aan. De twee Zweden (Landgren en Danielsson) en de twee Duitsers (Wollny en Haffner) luisteren naar elkaar en nemen alle tijd om een mooie groove neer te zetten en dan spannende solo's op te bouwen.

Er is een loom, Zuid-Afrikaans ritme. Er is een uitgebreid intermezzo op de cello, à la Oscar Pettiford. (In Scandinavië wordt Pettiford gezien als 'onze jongen'. Hij woonde al een paar jaar in Kopenhagen en wilde er blijven, toen hij aan een geheimzinnige ziekte overleed.)

Maar er zijn naast vijf originals ook drie popsongs, waaronder 'That's all'; niet de jazzstandard maar het liedje van Phil Collins. Het kwartet maakt er een soort minimal music van en dat past er helemaal bij.

Landgren zingt trefzeker zijn eigen versie van 'Shadows in the rain' (Sting), dat met zware piano-akkoorden naar een grimmige climax toewerkt.

Maar omdat de trombonist eigenlijk maar zo'n klein hartje heeft, doet hij ook twee hartverscheurende ballads als feature voor de trombone.

Van rauwe rocker tot fijnzinnige balladeer – Landgren beheerst het hele spectrum en de anderen leven helemaal met hem mee.

Jeroen de Valk

Beluister het titelnummer van de cd:

<https://www.youtube.com/watch?v=FZJiz-MbB7k>

THE NUH[U]SSEL ORCHESTRA
The Forest
unitrecords.com (www.nuhussel.com)

Bezetting:

Wanda Hasselman (drums),
 e.a.

Slagwerker Wanda Hasselman is de drijvende kracht achter dit megaproject uit Hamburg. Het NUH[U]SSEL Orchestra bestaat al een flink aantal jaren en bestaat uit een wisselend aantal hippe, jonge muzikanten die zich niet zo veel aantrekken van stroming, stijl of conventies. Het resultaat is een vette band die loos kan gaan op zowel Motown-hits, maar ook knetterende bigbandnummers voorziet van een klassiek strijkersintro. Speelplezier dat is hun motto. Aanjager Hasselman had twee jaar geleden de Shark Tree Studios in Hamburg geboekt, maar nog geen idee van wat ze wilden opnemen. In een oude bioscoop hebben ze een podium gebouwd met de sfeer van een regenwoud. Op die voedingsbodem heeft Hasselman in vijf dagen en met 38 muzikanten deze muzikale happening opgenomen en gefilmd met de klinkende titel 'The Forest'. Het resultaat is om door een ringetje te halen. De cd staat vol met aanstekelijke muziek, die ondanks het grote aantal muzikanten, zeer overzichtelijk en gedifferentieerd klinkt. Natuurlijk wordt er ook flink geschetterd met zoveel blazers, maar er zijn ook verstilde momenten.

De combinatie van 'powerplay' op orgel en slagwerk in combinatie met de strijkers en de vocalen van zangeres Alana Alexander en rapper Nico Suave levert een klinkend resultaat. De cd is uitstekend opgenomen en heeft ondanks de massaliteit een zeer fraai geluidsbeeld dat zich zowel zachtjes als snoeihard laat genieten. De relatie met het oerbos moet u zelf maar uitvinden, maar ik herkende in het intrigerende nummer 'Jamboree' allerlei bosgeluidjes.

Sjoerd van Aelst

Beluister hier het titelnummer:

<https://www.youtube.com/watch?v=YNS9JPFoqGI>

ESBJÖRN SVENSSON TRIO
E.S.T. Live In Gothenburg
ACT Music

Bezetting:

Esbjörn Svensson (piano),
 Dan Berglund (bas),
 Magnus Öström (drums).

Esbjörn Svensson was een wereldster. Het trio van de Zweedse pianist was het eerste Europese jazz-combo dat de cover haalde van DownBeat. Toen menige Amerikaanse scribent nog nauwelijks over de grens keek, kreeg de Zweedse pianist al respectvolle recensies.

Svensson (1964 - 2008) stierf, zoals Jazzflits-lezers natuurlijk weten, al op 44-jarige leeftijd bij een duikongeluk. Zijn trio heette e.s.t. en was zeer Europees. Want pianotrio's aan deze zijde van de Atlantische Oceaan kregen een specifieke klank met dank aan Bill Evans, later Keith Jarrett en weer later bijvoorbeeld de Fransman Michel Petrucciani. We horen op deze dubbelaar weinig blues en geen vette Art Blakey-swing. Maar wel: latin- en poppy tempo's die onmerkbaar met een lichte bekkentik werden neergezet. Ballads met een bijna religieuze intensiteit. Een bassist met een grandioze beheersing van de duimposities, wat leidt tot lyrische solo's in het celloregister. Veel geheimzinnige stiltes waarin alle tijd wordt genomen en we voor ons geestesoog een eindeloos Scandinavisch landschap zien.

De pianist liet zijn medemusici uitgebreid aan het woord en leek ook niet over een mega-ego te beschikken. Alle stukken zijn gezamenlijke composities, zo lezen we in het inklaphoesje.

Svensson was naar verluidt zeer ingenomen met dit concert in Göteborg, Zweden, 2001. Voor hardcore e.s.t.-fans: dit optreden werd niet eerder op de plaat gezet, hoewel het zeer professioneel was opgenomen. De stukken waren wel al elders op cd te horen, met uitzondering van 'Bowling'.

Jeroen de Valk

Bekijk het trio live in Stockholm 2003:
<https://www.youtube.com/watch?v=5rFEZiPgYTE>

TICO Y AGUABAJO
Puro
Eigen Beheer (www.ticopierhagen.com)

Bezetting:

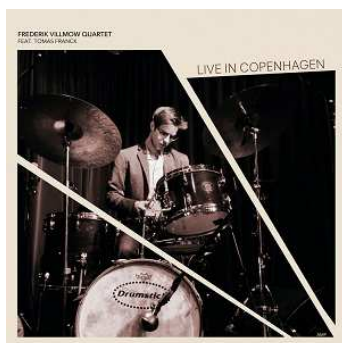
Tico Pierhagen piano, met onder anderen Juan Guillermo Aguilar, Mark de Jong (drums), Jose Miguel Juvinao (basgitaar), Efraim Trujillo, Huberto Arias Ruiz (saxen), Edwar Montoya Florez, Frans Cornelissen (trombone), Martin Verdonk (percussie).

Aguabajo is de naam van de band waarmee Tico Pierhagen een brug slaat tussen jazz en Zuid-Amerikaanse ritmes. Hij doet dat afwisselend vanuit zijn geboorteland Colombia en het land waar hij opgroeide, Nederland. Tico Pierhagen heeft een missie; hij is een onvermoeibare ambassadeur van de Doris Tuapante Foundation, een organisatie die zich inzet voor zwerfkinderen in Colombia. 50% van de opbrengst van deze cd is dan ook voor dit goede doel bestemd. De stukken op deze cd zijn zeer gevarieerd; van bruisende feestmuziek tot ingetogen nummers. Ze hebben allemaal een ding gemeen; de nummers zijn verrassend goed zowel van melodielijn als qua uitvoering. Fraaie, swingende nummers schrijven, ja dat kan Tico wel. In het lyrische nummer 'Bondodoso' is een strijkkwartet toegevoegd, waarbij Efraim Trujillo op altsax het nummer fraai inkleurt. 'Funkbia', de naam zegt het al, is funky stuff. Dus beentjes van de vloer. Maar evenzo vrolijk deint de band op een zwierige melodie van 'El Condor' met een sprankelende Tico Pierhagen op klavier. De introspectieve afsluiter is het stuk 'Listen to your inner sounds' met altsaxofonist Gianni Vancini, die met een emotionele solo een waardig einde aan deze cd 'Puro' blaast.

Sjoerd van Aelst

Luister hier naar een nummer van de cd:
<https://www.youtube.com/watch?v=rEKDkJ-HSzo>

**FREDERIK VILLMOW QUARTET
FEAT. TOMAS FRANCK
Live In Copenhagen
AMP Music & Records**

Bezetting:

Marc Doffey (sopraan- en tenorsax),
Tomas Franck (tenorsax),
Carl Winther (piano),
Julian Haugland (bas),
Frederik Villmow (drums).

Het klassieke John Coltrane Quartet (Trane, McCoy Tyner (piano), Jimmy Garrison (bas) en Elvin Jones (drums)) herleeft met elke noot van dit live-album onder leiding van drummer Villmow (1993). Dave-rend slagwerk, een pianist met een zware linkerhand en saxofonisten die, eenmaal op dreef, nooit meer lijken te zijn uitgesproken.

Maar ook weer niet. De sopraansax wordt wat netter bespeeld. De solo's zijn wat minder eindeloos doch lijken niettemin wat lang. Coltrane was een vermaard balladspeler, maar hier klinken de musici onwennig als in 'A nightingale sang in Berkeley Square' even het tempo omlaag gaat.

Maar ze houden absoluut van deze muziek en hebben zich kranig geweerd, die avond in Jazzhus Montmartre, Kopenhagen. Je had erbij willen zijn. Het is zo'n concert waarbij je soms diep onder de indruk bent, soms op je horloge kijkt, opeens merkt dat een niet onaardige dame een blik werpt in je richting en dan maar weer iets bestelt ondanks de hoge prijzen. Waarna de musici met schier uithoudingsvermogen en fanatisme weer de aandacht opeisen.

Respect dus voor de inzet en toewijding. En voor een soort monumentenzorg, want we moeten deze muziek geregeld live blijven horen. Aardig om te melden: leider Villmow studeerde op het conservatorium van Rotterdam en Doffey op dat van Amsterdam. Als ergens in Europa solide jazz wordt gespeeld door deze generatie, is Nederland zelden ver weg.

Jeroen de Valk

Beluister hier een track van de cd:

<https://www.youtube.com/watch?v=q-5NET9kTOQ>

KORT

**LA FEMME D'ALI
Mad Girl's Love Songs
Eigen Beheer**

De Nederlandse trompettist Luc van Lieshout woont al jaren in Brussel, en maakte naam in groepen als de avant-rockband Tuxedomoon en de Flat Earth Society. Samen met beeldend kunstenares en zangeres/gitariste Aurélie Gravas vormt hij La Femme d'Ali, dat op dit mini-debuutalbum als kwartet functioneert, met bassist Nicolas Thys en achtergrondzangeres Christine Verschoren. Gravas schreef alle liedjes, die zich aan een simpele classificatie onttrekken. Ze hebben geen voor de hand liggende couplet-refreinvorm, maar scheppen sfeer, op intieme wijze. De trompet (veelal met de Harmondemper) speelt daarbij een belangrijke rol als kleurende, sfeerbepalende factor. Van Lieshout om speelt de zanglijnen en weet te ontroeren. Thys houdt de muziek met zijn contrabas aan de grond, want hoe breekbaar de muziek ook is, zweverig wordt het nergens.

Herman te Loo

Bekijk hier de video bij het nummer 'Tipees':

<https://youtu.be/XK8ySIooWug>

VARIA

35ste EDITIE BELGRADO JAZZ FESTIVAL

In 1971 koos het Newport Jazz Festival voor Belgrado als locatie waar het eerste internationale jazzfestival van Europa wordt georganiseerd. De toenmalige hoofdstad van Joegoslavië is de brug tussen West- en Oost-Europa. In de eerste jaren passeren alle grote Amerikaanse acts uit de mainstream- en free jazz. Enkele jaren later wordt de programmering uitgebreid met Europese en regionale acts. Het BJJF wordt ongekend populair. Na de editie van 1990 valt Joegoslavië uiteen en wordt het festival gestaakt. In 2005 maakt het nu Servische BJJF een succesvolle herstart. Jaarlijks presenteert BJJF grote namen uit de eigen regio, Europa, Amerika en landen van ver daarbuiten. BJJF behoort tot de aantrekkelijkste festivals die Europa rijk is. Met de slogan 'Jazz celebration' wordt dit jaar met de 35ste editie - 22 t/m 27 oktober 2019 - een nieuwe mijlpaal gevierd.

Meer info: www.bjf.rs/en

Heeft u jazznieuws?

Stuur het ons: jazzflits@gmail.com.

NOAH PREMINGER QUARTET

Bezetting:

Noah Preminger (tenorsax),
Jason Palmer (trompet),
Kim Cass (bas),
Dan Weiss (drums).

Datum en plaats:

2 oktober 2019,
Paradox, Tilburg.

Hij was zo'n acht jaar geleden in het Bimhuis als sideman bij pianist Fred Hersch, maar tot nu toe bleef Noah Preminger in ons land onopgemerkt. Behalve bij Gerry Teekens, die zijn laatste cd's 'Genuinity' en 'After Life' voor zijn label Criss Cross uitbracht. En nu was hij voor het eerst met zijn eigen kwartet in ons land, in Tilburg en verder nergens. Zijn onbekendheid hier is enigszins verbaazingwekkend. Hij stond in 2017 in de Downbeat Critics Poll aan de saxofoon-top als 'rising star' en hij heeft als leider inmiddels elf cd's op zijn naam staan. Preminger groeide op in Canton, Connecticut en woont tegenwoordig afwisselend in New York en Boston.

Preminger stond in 2017 in de Downbeat Critics Poll aan de saxofoon-top als 'rising star' en hij heeft als leider inmiddels elf cd's op zijn naam staan.

Zijn kwartet met trompettist Jason Palmer (eerder bij Esperanza Spalding en Mark Turner), bassist Kim Cass (eerder bij John Zorn) en drummer Dan Weiss (eerder bij Chris Potter) was een van de grootste verrassingen van dit jaar op de Nederlandse jazzpodia, temeer daar Jason Palmer zeker zo'n groot talent is als Preminger en met hem een perfect duo vormde. Veel van de muziek deze avond was afkomstig van zijn cd 'Genuinity' met eigen composities, en daarnaast bewerkingen van relatief onbekend materiaal van anderen, waaronder een prachtige ballad van Georg Friedrich Händel en 'Promises kept' van gitarist Sonny Sharrock.

[...vervolg in de rechterkolom](#)

JAZZ OP DE PLANKEN

Noah Preminger. (Foto: Tom Beetz)

De muziek van Preminger begint vaak als een neo-bop of hard-bop compositie met hemzelf en Palmer in de frontlijn om dan snel te transformeren tot hedendaagse vrije bebop waarbij flarden uit de jazzhistorie passeren. Sonny Rollins, Charles Mingus en Ornette Coleman zijn er enkele van. Jason en Preminger spelen om elkaar heen en weven daarbij samen urgente grote-stadsjazz, door elkaar in creativiteit af te wisselen en unisono thema's te blazen. Preminger heeft een volvette toon, breed als het podium van Paradox, Palmer een transparant helder geluid met de schoonheid van een trompettist als Kenny Dorham. De rol van bassist Cass, hard, precies en dwingend, en van drummer Weiss, bescheiden, accuraat en spiritueel vanuit de bassdrum gedacht als het hart van zijn drumset, is niet te onderschatten, niet in het minst dankzij de ruimte die door het ontbreken van een pianist is ontstaan.

Het razend enthousiaste onthaal in het redelijk bezette, maar zeker niet stampvolle Paradox moet een wake-up call zijn voor jazzliefhebbers om hem te horen zodra hij weer in ons land is. **Tom Beetz** (meer foto's van dit concert op pag. 15)

OMER KLEIN TRIO

Bezetting:

Omer Klein (piano, keyboards),
Haggai Cohen Milo (contrabas, keyboards),
Amir Bresler (drums).

Datum en plaats:

3 oktober 2019,
LantarenVenster, Rotterdam.

Terwijl de zaallichten al zijn getemperd, wordt er gezellig gekeuveld over wat bekend is en wat gaat komen. Eensgezind wordt het melodische pianospel van Omer Klein geprezen. De waardering voor het meer percussieve spel op zijn nieuwste album 'Radio Mediteran' - dat op deze avond de Nederlandse première beleeft, maar al in februari uitkwam - is wat aarzelend.

Met een bescheiden 'hello' lopen de drie jonge Israëliërs bijna onopgemerkt naar hun plek. Een kort applaus verstomt en maakt plaats voor stilte die vrijwel direct door Klein wordt verbroken met een vurig intro, waarmee hij 'now we are talking' lijkt te zeggen.

Klein is een raspianist wiens spel geen moment verslapt. Stilistisch inventief, weelderig en verfijnd tot in de kleinste details.

Binnen het jazzgenre is het pianotrio één van de meest betreden en best geëxploreerde paden. Pianotrio's komen en gaan zonder dat iemand zich ooit twijfelend lijkt af te vragen of het wel eens genoeg is geweest. Het pianotrio is kneedbaar tot steeds weer nieuwe vormen, toepassingen en uitwerkingen. Variatiemogelijkheden en andere invalshoeken tonen nog eens aan dat de piano een veelzijdig instrument is. Die vaststelling staat helemaal los van de geavanceerde elektronica en keyboards die veel pianisten de laatste jaren op de bok plaatsen, en als het even kan die attributen nog aanvullen met een vintage Fender Rhodes. Ook Klein bedient zich op een bescheiden manier van elektronische snuffjes, die niets toevoegen, maar zijn uitgebalanceerde stijl gelukkig nauwelijks aantasten.

[...vervolg in de rechterkolom](#)

Het Omer Klein Trio met vlnr Omer Klein, Haggai Cohen Milo en Amir Bresler. (Foto: Joke Schot)

Klein is een raspianist wiens spel geen moment verslapt. Stilistisch inventief, weelderig en verfijnd tot in de kleinste details, verweeft hij dramatische melodieën, kleurrijke arrangementen - kenmerkend voor het jazzidoom - en smaakvolle grooves, met een breed scala aan stijkenmerken die hij ontleent aan Joodse, Arabische, Oost-Europese en mediterrane invloeden.

Koudwatervrees voor de nieuwe invalshoek die Klein op 'Radio Mediteran' heeft gekozen, blijkt ongegrond. Zo mogelijk is zijn nieuwe muziek inventiever of geavanceerder. Opvallend zijn de atmosferische wisselingen in de veelkleurige reis die via intrigerende melodieën en opzweepende ritmes langs diverse bestemmingen voert. Naast eigenheid is de onderlinge verwantschap van de verschillende muziekculturen een duidelijk samenbindend aspect.

In zijn elegante spel combineert Klein poëtische passages met syncope microthema's die hij inbedt in een kenmerkend klankidoom, rijk doorwrocht met dissonanten. Zijn trio opereert als een hechte eenheid. Daaruit spreekt blindelings vertrouwen en het scheidt de voorwaarde tot speels gemak. Omer Klein is de ongenaakbare virtuoos die zich toch vooral bedient van de lichtheid van het sprankelende pianissimo.

Roland Huguenin

Omer Klein. (Foto: Joke Schot)

PADUART & DELTENDRE

Bezetting:

Ivan Paduart (piano),
Patrick Deltendre (gitaar),
Toon Roos (sopraansax).

Datum en plaats:

27 september 2019,
Jazz in Sijthoff, Leiden.

Nog geen veertig stoelen: Jazz in Sijthoff. Niks computers, gewoon een kaartje 'aan de deur' kopen. Daar staat gewoon nog een ouderwets geldkistje. Wat het podium levert is grote klasse: kleine bezettingen voor een klein prijsje. De ambiance blijkt professioneel én heel intiem. Er is geen geluidsversterking, maar dat is ook niet nodig met zo'n akoestiek. Pianist Ivan Paduart en gitarist Patrick Deltendre, beiden uit België, openden het seizoen met de presentatie van hun cd 'Hand In Hand'. Ze kennen elkaar al dertig jaar. Paduart sprak eerst in het Nederlands maar schakelde snel over op Engels, 'want mijn Nederlands is nogal rommelig'. Dat gold niet voor zijn pianospel. Hoewel ze zich eerst even moesten aanpassen aan de ruimte was er uiterste concentratie en openheid, optimale lyriek en harmonie. Natuurlijk moesten ze heel goed naar elkaar luisteren om te midden van alle overweldigende kleuren voldoende stiltes in te passen.

Deltendre bleek zeer veelzijdig wat stijl en intensiteit betreft. Hij wisselde vloeiend van soleren naar begeleiden. Daarbij koos hij steeds de juiste gitaar. Voor één compositie wist hij geen titel. Het werd 'Mignardines': mini-gebakjes. Saxofonist Toon Roos speelde de laatste twee stukken mee. Hij zat al achter in de zaal en was helemaal 'opgewarmd'. "Het is tijd voor een standard: 'Body and soul'". Om de anderen niet te veel te overstemmen speelde hij sopraan. Dat deed sterk denken aan Wayne Shorter in de film 'Round Midnight'. Jazz in Sijthoff blijkt een pareltje onder de jazzpodia in de compact-klasse!

Peter J. Korten

Ivan Paduart. (Foto: Joke Schot)

Het Leidse Jazz in Sijthoff is een pareltje onder de compacte jazzpodia. Wat het levert is grote klasse: kleine bezettingen voor een klein prijsje. De ambiance is professioneel én heel intiem.

Vlnr: Ivan Paduart, Toon Roos en Patrick Deltendre. (Foto: Joke Schot)

Concertaankondigingen vindt u op:
<https://www.facebook.com/Jazzflits>

L'ART DU TRIO VIJF VERGETEN SCHATTEN

Bij het Franse Jazz Magazine kan je een abonnement nemen waarbij je tegen een banale meerprijs telkens een cd'tje met een half uur jazz meegestuurd krijgt. Bij nummer 718 vind je vijf nummers van pianisten die graag in trio speelden. Dit artikel is een beperkte kennismaking met deze pianisten, maar doet ons luisteren naar meesterwerkjes uit de jaren vijftig die wij anders over 'het oor' zien!

1. HANK JONES

(31 juli 1918 - 16 mei 2010)

New York, 4 augustus 1955

'**Odd number**' (Hank Jones) (4'35")

The Jazz Trio:

Hank Jones (piano), Wendell Marshall (bas) en Kenny Clarke (drums).

Luister hier: <https://bit.ly/2LZqMPf>

Hank Jones is de broer van trompettist/orkestleider Thad Jones en drummer Elvin Jones. Kon zich iets onttrekken aan de stijl van Bud Powell, leunde meer aan tegen Earl Hines, Fats Waller, Art Tatum, Teddy Wilson. Jones was van 1948 tot 1953 pianist bij Ella Fitzgerald. In de jaren zeventig met bassist Ron Carter en drummer Tony Williams. Op 22 mei 2009 – hij was 91 – trad hij op met het Metropole Orkest tijdens festival The Hague Jazz.

2. HERBIE NICHOLS

(3 januari 1919 - 12 april 1963)

Hackensack, 7 augustus 1955

'**Terpsichore**' (Herbie Nichols) (4'02")

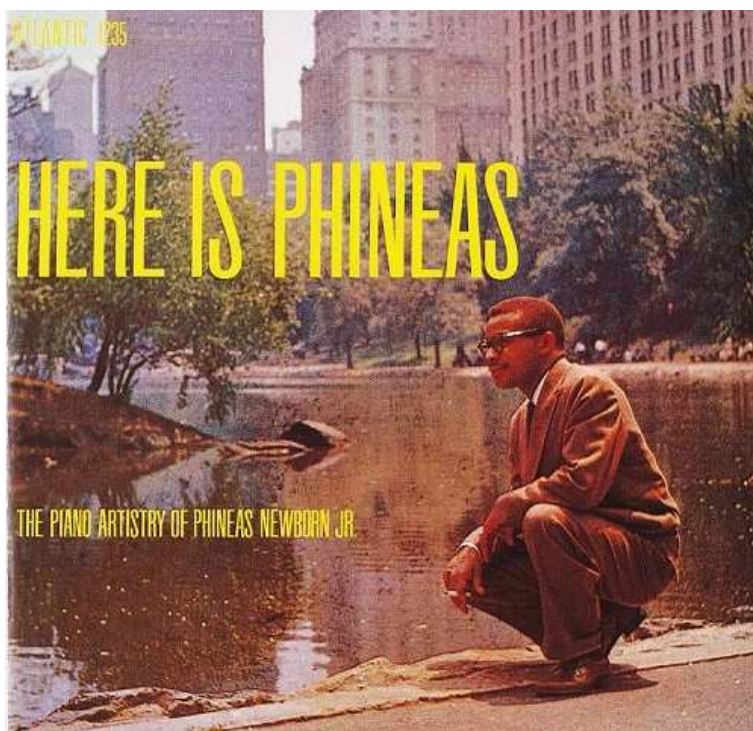
Herbie Nichols (piano), Al McKibbon (bas) en Max Roach (drums).

Luister hier: <https://bit.ly/2Ov0q2s>

'Terpsichore', de muze die graag danst, een compositie ter ere van tapdancers Terry Hall en Baby Lawrence. Nichols is met Billie Holiday de mede-componist van 'Lady sings the blues', de titel van haar plaat van 6 juni 1956 met het Tony Scott Orchestra, ook het jaar waarin haar autobiografie verscheen. Maar deze 'Lady ...' had Nichols al op 1 augustus 1955 opgenomen in trio met McKibbon en Roach. Op zijn 36ste komt hij plots uit het niets met zijn 'The Prophetic Herbie Nichols' van 6 en 13 mei 1955 met McKibbon en Blakey. Hij toerde in 1962 met een troep dixielandmuzikanten in Scandinavië. Zijn 48 tracks uit 1955-1956 staan op de 'The Complete Blue Note Recordings' (3-CD) met de bassisten Al McKibbon en Teddy Kotick, en de drummers Art Blakey en Max Roach.

[...vervolg in de rechterkolom](#)

DISCOGRAFISCHE NOTITIES

Het album van Phineas Newborn waar 'Celia' op staat.

Op 2 en 3 juli 1984 speelden pianist Misha Mengelberg, saxofonist Steve Lacy, trombonist George Lewis, bassist Arjen Gorter en drummer Han Bennink met de plaat 'Change Of Season – Music Of Herbie Nichols' een eerbetoon vol aan de in de jazzwereld cultfiguur geworden Nichols.

3. PHINEAS NEWBORN

(14 december 1931-26 mei 1989)

New York, 4 mei 1956

'**Celia**' (Bud Powell) (3'08")

Phineas Newborn (piano), Oscar Pettiford (bas) en Kenny Clarke (drums).

Luister hier: <https://www.youtube.com/watch?v=eiM2hPVZYWA>

Newborn was de pianist op de eerste platen van B.B.King in 1949. Maakte furore met zijn plaat 'Here Is Phineas' van 3 mei 1956. Kwam in 1958 naar Stockholm, in 1959 naar Rome. Hij is te horen op 'Jazz from Carnegie Hall – Live In Amsterdam 1958', dat was op 27 september 1958 in het Concertgebouw met de saxofonisten Lee Konitz en Zoot Sims.

4. HAMPTON HAWES

(13 november 1928-22 mei 1977)

Los Angeles, 25 januari 1956

'**Lover Come Back To Me**' (Sigmund Romberg) (5'14")

Hampton Hawes (piano), Red Mitchell (bas), Chuck Thompson (drums)

Luister hier: <https://www.youtube.com/watch?v=VP5IMa1kukw>

Als beginnende jazzfan met een zeer smalle collectie platen luisterde ik tientallen keren naar 'I Hear Music' van 2 mei 1955, met Red Mitchell op bas en Mel Lewis op drums. In 1958 verdwijnt Hawes wegens heroïne uit circulatie, president J.F. Kennedy verleende hem gratie in 1963. In juli 1971 duikt hij op in de festivals van Pescara, Genève, Nice. Op 7 juli 1973 is hij op Montreux Jazz in trio met bassist Bob Cranshaw en drummer

[...vervolg op de volgende pagina](#)

vervolg pag. 1**Albums Émile Parisien en Marilyn Mazur in Duitsland bekroond**

“Der französische Saxophonist **Émile Parisien** zählt zu den Glücksfällen des europäischen Jazz. Seine Musik fährt in die Beine, ohne das Hirn zu vernachlässigen, sie liebt die dichte Struktur, aber auch griffige Pointen, und besitzt Witz im doppelten Sinn. Außerdem klingt sie stets nach ihrem Verfasser, obwohl dieser den Jazz aus einer Vielzahl verschiedener Quellen schöpft”, aldus de jury, die over **Marilyn Mazur** opmerkt:

“Shamania” ist für Mazur wie eine elementare Kraft, ein Motto, unter dem sich hochvirtuose Musikerinnen wie zu einem weiblichen Stammtreffen zusammenfinden. Sie stacheln sich gegenseitig an, entfalten federnden Swing, dessen fröhliche Rhythmen im abschließenden ‘Space entry dance’ geradezu körperliche Urkräfte freisetzen, als ginge es darum, tanzend in den Schamanenhimmel aufzusteigen. Aber bitte Ladies first!”

De Preis der deutschen Schallplattenkritik werd in 1980 ingesteld door een groep recensenten die met de Preis het publiek op uitzonderlijke plaatopnamen wil attenderen. Ieder kwartaal verschijnt een Bestenliste en iedere herfst worden een jaarprijs en oorkonden uitgereikt.

FOTO PIETER BOERSMA

Op de voorpagina van Jazzflits 324 staat een foto van het Bimhuis aan de Oude Schans in Amsterdam. Bij de foto staat vermeld dat het een ‘persfoto’ betreft. De fotograaf van deze foto is Pieter Boersma. De afbeelding werd ook gebruikt voor het album ‘At The Bimhuis 1982’ van saxofonist Steve Lacy en pianist Mal Waldron, dat op het label Daybreak verscheen.

Heeft u jazznieuws?

Stuur het ons: jazzflits@gmail.com.

vervolg L’art du trio

Kenny Clarke, en begeleidt er ook de saxofonisten Gene Ammons, Dexter Gordon, trompettist Nat en saxofonist Cannonball Adderley.

5. TOMMY FLANAGAN

(16 maart 1930 - 16 november 2001)

Stockholm, 15 augustus 1957

‘Eclypso’ (Tommy Flanagan) (6’01”)

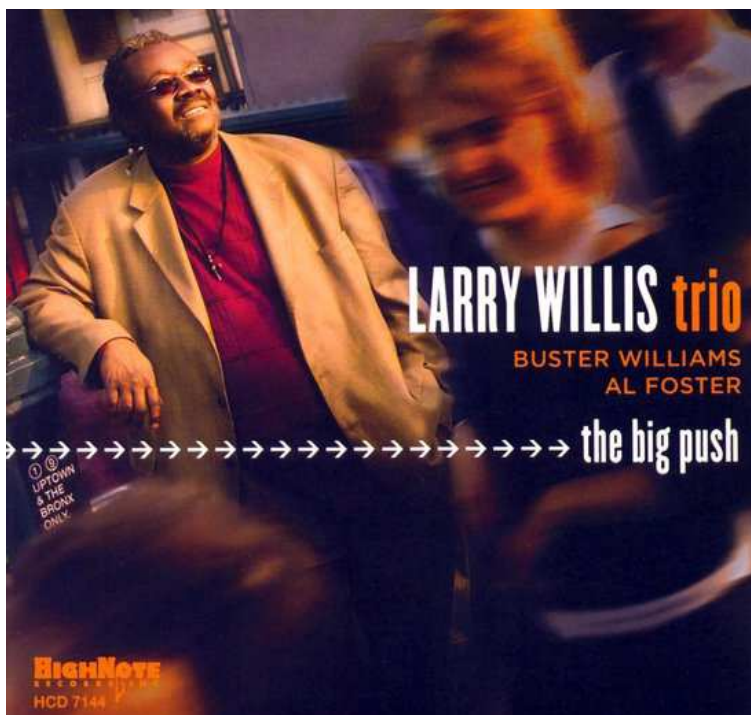
Tommy Flanagan (piano), Wilbur Little (bas) en Elvin Jones (drums)

Luister hier: <https://www.youtube.com/watch?v=itQMfY-OAAw>

Van 1963 tot 1965 pianist bij Ella Fitzgerald. Speelt mee op de ‘Saxophone Colossus’ van saxofonist Sonny Rollins van 22 juni 1956, met bassist Doug Watkins en drummer Max Roach. Eveneens op Coltrane’s ‘Giant Steps’ van 4 mei 1959 met bassist Paul Chambers en drummer Art Taylor. Flanagan is toetsenist bij bassist Nabil Totah en drummer Elvin Jones op ‘Clarinescapade’ van de Belgische saxofonist Bobby Jaspar van 12 november 1956, nu te beluisteren op Fresh Sound 449.

Trekken we op ontdekkingsstocht om deze grootmeesters van de piano te (her)ontdekken? Neem er terloops maar ook Red Garland bij! Er is veel te horen en te zien op het World Wide Web.

Erik Marcel Frans

OVERLEDEN

Larry Willis op de hoes van zijn cd ‘The Big Push’.

Larry Willis, 29 september 2019 (78)

Onopvallende pianist, maakte weinig platen onder eigen naam, trad daarentegen met een veelheid van artiesten op: Jackie McLean, Kai Winding, Jimmy Heath, Carmen McRae, Jack Walrath, Woody Shaw ...

Richard Wyands, 25 september 2019 (91)

Onopvallende pianist, maakte weinig platen onder eigen naam, trad daarentegen met een veelheid van artiesten op: Kenny Burrell, Budd Johnson, Oliver Nelson, Illinois Jacquet, Cecil Payne, Benny Carter ...

(jjm)

VARIA

Jazz & Mo' 9 uit

Het nieuwe nummer van het Vlaamse magazine Jazz & Mo' is uit. Thema is deze keer: jams. Dat thema komt aan de orde in artikelen over saxofonist John Snauwaert (hij staat ook op de voorpagina), over trompettist Alex Koo, in een tafelgesprek met Arne Van Coillie, Kim Versteijnen, Matthias De Waele, Elias Devoldere, Bart Maris en Jan Deconinck en het stuk 'Where Jammin'. Verder onder meer: de platenkast van Lies Steppe, een column van Marc Van den Hoof en veel platenrecensies.

Meer info: <https://bit.ly/2oqa00f>

Bekroonde film over jazzscene Amsterdam op You Tube te zien

'Red Light Solo', een film over de hedendaagse Amsterdamse jazzscene, maakte regisseur Ryan J. Smith als afstudeerproject. Hij nam de documentaire op met de videofunctie van zijn spiegelreflexcamera. De film viel zo in de smaak dat deze prijzen in de wacht sleepte bij de Royal Wolf Film Awards, Pinnacle Film Awards, Mindfield ABQ, The Monthly Film Festival en The London Film Awards. Smith maakte een rondje langs het Amsterdams conservatorium en diverse locaties gelegen in het Amsterdamse 'red light district'. De film uit 2018 duurt een uur en staat in zijn geheel op You Tube. Onder meer The Guy Salamon Sextet, The Amsterdam Funk Orchestra, Laura and Strings, The Valvetronic Brass Band, The Yenting Lo Band, Ikodo, The Enea Besana Band en The New Arrangements Nonet komen langs.

Bekijk de film: <https://bit.ly/2ou2216>

FESTIVALS NOVEMBER

Kaja Draksler speelt in Zeist. (Foto: Sara Anke)

SO WHAT'S NEXT?

Muziekgebouw (onder meer), Eindhoven

1, 2, 3 november 2019

(<https://sowhatnext.nl/>)

Met onder anderen: Snarky Puppy, Cécile McLorin Salvant.

43STE RABO JAZZFESTIVAL HEERDE

De Heerd, Heerde

1 november 2019

(<http://www.jazzfestivalheerde.nl/>)

Met onder anderen: Bigband Heerde, Flowertown Jazzband, Bigband Allotria, Unaccounted Four, Richie Reichgelt Quintet met Suzan Veneman en Harry Allen Quartet.

JAZZ ON THE SOFA

Diverse huiskamers, Zeist

3 november 2019

(<http://www.jazzonthesofa.nl>)

Met onder anderen: Nelson Cascais/Mark Lotz, Kaja Draksler, The WonderYears (muziek rond Stevie Wonder met Jasper Blom, Sean Fasciani en Felix Schlarman), Bert Lochs/Dirk Balhaus, Martien Oster/Marius Beets en Lilian Vieria/Marijn v.d. Linden.

ROCKIT

Oosterpoort, Groningen

9 november 2019

(<https://www.spotgroningen.nl/festivals/rockit/>)

Met onder anderen: Ibrahim Maalouf, Christian Scott aTunde Adjuah, John Scofield & Jon Cleary, Nik Bärtsch's Ronin, Julian Lage, Tigran Hamasyan with special guest Mathias Eick, Han Bennink en Joris Roelofs, Linda May Han Oh Quintet, Maarten Hogenhuis Trio +3, BeraadGeslagen en Under The Surface.

SUPER-SONIC JAZZ

Paradiso, Vondelkerk, De Duif, Amsterdam

12 tot en met 17 november 2019

(<https://supersonicjazzfestival.com/>)

Met onder anderen: Nubiyah Twist, Richard Spaven Trio ft. Cleveland Watkiss, Niels Broos & Jamie Peet, Steve Lacy, Portico, Taylor McFerrin en Nubya Garcia.

VARIA

Fay Claassen en Millennium Jazz Orchestra vieren Gershwin

In november gaan zangeres Fay Claassen, het Matangi Quartet en het Millennium Jazz Orchestra samen op tournee met werk van George Gershwin. De première vindt plaats op 17 november 2019 in Theater De Spiegel in Zwolle. Ook zijn er concerten in Venlo, Amsterdam, Haarlem, Hardenberg en Rotterdam. Joan Reinders, dirigent van het Millennium Jazz Orchestra: "De muziek van Gershwin staat voor het Amerika van een eeuw geleden. De musical en Broadway vierden hoogtij. Gershwin is de grootste componist van Amerika en was een voorbeeld voor velen, onder wie Bernstein." Onder meer 'Rhapsody in Blue' staat op het programma. Reinders: "In onze uitvoering, met het strijkkwartet dat de rol van de piano op zich neemt, krijgt het stuk een extra klassieke gloed." Verder staan er melodieën uit de opera Porgy and Bess op het programma, waaronder 'Summertime'. De arrangementen zijn van Joan Reinders.

Info: www.millenniumjazzorchestra.nl

Lezing Coen de Jonge over 'De fascinerende Frank Sinatra'

Jazzjournalist Coen de Jonge houdt 31 oktober in Roden een lezing over 'De fascinerende Frank Sinatra'. De Jonge presenteert Sinatra vanaf 14.00 uur twee uur lang in Kunstencentrum K38. Hij zal de nadruk leggen op muziek die volgens hem de grootheid van Sinatra demonstreert. Dan komen ook de jazzy kanten van zijn oeuvre aan bod, in klank en beeld. Op dezelfde tijd en dezelfde plek, maar een week later, vertelt De Jonge zijn verhaal over 'De geniale Louis Armstrong'. Hij sluit zijn drieluik op 14 november af met 'De Gershwins'.

Meer info: <https://bit.ly/2OqpiZc>

Heeft u jazznieuws?
Stuur het ons: jazzflits@gmail.com.

Duke Ellington (links) met gitarist Django Reinhardt.
(Foto: William P Gottlieb)

Ellington-programma sluit viering 50 jaar Hot House af

Nog tot en met 14 december viert jazzpodium Hot House Leiden dit najaar het vijftigjarig bestaan. Die dag worden de feestelijkheden afgesloten met muziek van Duke Ellington. Om te beginnen uitgevoerd door amateurmuzikanten die laten horen wat ze geleerd hebben in een workshop onder leiding van trompettist Eric Boeren. Na deze presentatie treedt het All Ellington Tentet op. Verder staan dit najaar bij Hot House Leiden op het programma: Maarten Hogenhuis, Teus Nobel Liberty Group, NAFTA, Too Noisy Fish en het duo Bert v.d. Brink en Philip Catherine. Het is deze mix van bekend en minder bekend aanbod waarmee Hot House het hoofd boven water probeert te houden, aldus penningmeester Renë Weezel. Dat is niet altijd even gemakkelijk: "Je ziet regelmatig podia in de problemen komen of zelfs verdwijnen. En ook bij ons is het aantal concerten minder geworden, en als klein podium moeten we omzichtig manoeuvreren. Maar met een slimme programmering en met de blijvende steun van gemeente en Rijk lukt het." (citaat uit een interview met Anna Souverijn)

De **Ellington-workshop** start 28 oktober en omvat acht sessies. Zeven op maandagavond en een op zaterdagmiddag 14 december ter voorbereiding van de presentatie 's avonds. Opgave is mogelijk via www.hothousejazz.nl. Maximaal aantal deelnemers: vijftien.

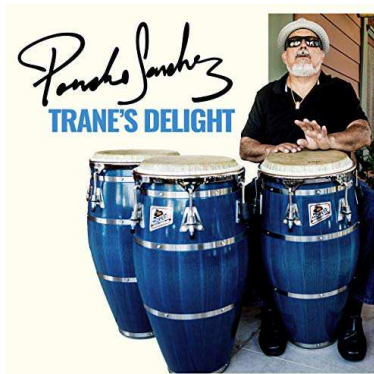
Lonely Woman (toevoeging JF 324)

In Jazzflits 324 werd de compositie 'Lonely woman' van Ornette Coleman belicht. Zijn stuk is niet het enige uit de jazzgeschiedenis met die titel. In 1937 schreef Benny Carter een stuk met dezelfde naam. Het werd door onder anderen zangeres Peggy Lee, saxofonist-bandleider Charlie Ventura, de zangeressen Sylvia Syms en Sarah Vaughan, en gitarist Herb Geller vertolkt. Ook Horace Silver gebruikte de titel (in 1964). Zijn 'Lonely woman' werd opgenomen door gitarist Joe Pass, saxofonist-fluitist Steve Slagle en zangeres Tiziana Ghiglioni. En dan nog Lil Green (1947). Van haar 'Lonely woman' zijn geen covers bekend. (**Bron:** The Jazz repertoire: a survey (2017), Jan J. Mulder)

Benny Carters 'Lonely woman':
<https://bit.ly/2ASpl0l>

JAZZWEEK TOP DRIE

Datum: 7 oktober 2019

- 1 Poncho Sanchez**
Trane's Delight
(Concord Picante)
- 2 Monty Alexander**
Wareika Hill
(MACD)
- 3 Jazzmeia Horn**
Love And Liberation
(Concord Jazz)

De JazzWeek Jazz Top Drie geeft een overzicht van de meest gedraaide albums op de Noord-Amerikaanse jazzradio; (www.jazzweek.com).

COLOFON

JAZZFLITS is een onafhankelijk jazzperiodiek voor Nederland en Vlaanderen en verschijnt twintig keer per jaar. **Uitgever/hoofdredacteur:** Hans van Eeden. **Correctie:** Sandra Sanders. **Vaste medewerkers:** Sjoerd van Aelst, Tom Beetz, Erik Marcel Frans, Bart Hollebrandse, Roland Huguenin, Hans Invernizzi, Peter J. Korten, Herman te Loo, Jan J. Mulder, Roos Plaatsman, Lo Reizevoort en Jeroen de Valk. **Fotografie:** Tom Beetz, Joke Schot, Jean Schoubs. **Logo:** Het **JAZZFLITS**-logo is een ontwerp van Remco van Lis. **Abonnementen:** Een abonnement op **JAZZFLITS** is gratis. Meld u aan op www.jazzflits.nl. Een abonnee krijgt bericht als een nieuw nummer op de website staat. **Adverteren:** Het is niet mogelijk om in **JAZZFLITS** te adverteren. **Adres(post):** Het postadres van **JAZZFLITS** is per e-mail bij ons op te vragen. **Adres(e-mail):** Het e-mailadres van **JAZZFLITS** is jazzflits@gmail.com. **Bijdragen:** **JAZZFLITS** behoudt zich het recht voor om bijdragen aan te passen of te weigeren. Het inzenden van tekst of beeld voor publicatie impliceert instemming met plaatsing zonder vergoeding. **Rechten:** Het is niet toegestaan zonder toestemming tekst of beeld uit **JAZZFLITS** over te nemen. Alle rechten daarvan behoren de makers toe. **Vrijwaring:** Aan deze uitgave kunnen geen rechten worden ontleend.

EUROPE JAZZ MEDIA CHART

Datum: 3 oktober 2019

Violiste-zangeres Alice Zawadzki. (Foto: Andy Sawyer)

Magnus Nygren, OrkesterJournalen (Sweden)

PER TEXAS JOHANSSON

Stråk på himlen och stora hus (Moserobie)

Cim Meyer, Jazz Special (Denmark)

MAX AGNAS TRIO

Komposition VII (Loumi Records)

Lars Mossefinn, Dag og tid (Norway)

LOUIS SCLAVIS

Characters On A Wall (ECM)

Matthieu Jouan, Citizenjazz.com (France)

JAIMIE BRANCH

Fly Or Die 2 - Bird Dogs Of Paradise (International Anthem)

Luca Vitali, Giornale della Musica (Italy)

ØYVIND SKARBØ - SKARBØ SKULEKORPS

Skarbø Skulekorps (HUBRO Music)

Madli-Liis Parts, Muusika (Estonia)

MART SOO AND KULGEJAD

Kulg II (Mart Soo)

Paweł Brodowski, Jazz Forum (Poland)

MAREK NAPIÓRKOWSKI

Hipokamp (Agora)

Mike Flynn, Jazzwise (UK)

ALICE ZAWADZKI

Within You Is A World Of Spring (Whirlwind Recordings)

Anna Filipieva, Jazz.ru (Russia)

MAKAR KASHITSYN

Jazz Animals (Rainy Days Records)

Jan Granlie, Salt-peanuts.eu (Pan-Scandinavian)

THE WAY OUT

Yes We Are (Insulamusic)

Viktor Bensusan, Jazzdergisi.com (Turkey)

POKAZ TRIO

Kintsugi (Losen Records)

Henning Bolte, Written in Music (Netherlands)

QÖÖLP

qÖÖlp (BMC)

De Europe Jazz Media Chart geeft een overzicht van de favoriete albums van een reeks Europese recensenten en wordt maandelijks samengesteld door de Europe Jazz Media Group.

NOAH PREMINGER QUARTET, 2 OKTOBER 2019, PARADOX, TILBURG

JAZZ IN BEELD

Jason Palmer (links) en Noah Preminger. (Foto: Tom Beetz)

Vlnr: Jason Palmer, Kim Cass, Noah Preminger, Dan Weiss. (Foto: Tom Beetz)